

[Krag.]

Jeg kan, forudsat at den højtærede Socialminister i øvrigt ved en Revision af Forsørgelseslovgivningen følger Principper, der ikke gaar paa tværs af den Opfattelse, som er vor indenfor Venstre, tilsi-ge ham vor bedste Medvirkning til at naa til en Ordning paa hele dette Omraade, som udelukker den i baade etisk og moralsk Henseende saa skadelige Virkning, vi har set udfolde sig af Hjælpekasselovgivningen i de Aar, hvori den har bestaaet, og som sikrer os imod en økonomisk Udvikling paa Forsørgelsesomraadet af saa betænkelig Art for Landets Skatteydere som den, der er fulgt i Hjælpekasselovgivningens Spor.

Nu siger den højtærede Minister, at han har jo anvist Dækning ogsaa for de 1½ Mill. Kr., som der her er Tale om, og Ministeren beklager sig saa over den Situation, hvori han og hans Ministerkolleger er stedt paa Grund af det Flertal, der er i Lands-tinget. Jeg maa sige til den højtærede Minister, at før man kan gøre sig Haab om at finde Tilslutning paa Rigsdagen til Gennemførelsen af en Lovgivning som den, man her har lagt paa Tingets Bord, er det for det første fornødent, at man har en Udsigt over baade Forsikrings-omraadet og Forsørgelsesomraadet, saaledes at man ved, ad hvilken Vej vi til syvende og sidst kommer til at styre, og det er ogsaa fornødent, at Ministeren eller den Re-gering, som han hører til, giver Anvisning paa Veje frem til Dækning, som man ikke i Forvejen ved vil møde ubetinget Mod-stand fra andre Partiers Side, muligt en saadan Modstand, at disse Dækningslove ikke lader sig gennemføre. Thi den højt-ærede Minister og den Regering, han til-hører, maa jo ikke vente en saadan An-svarsløshed i den høje Rigsdag, at man uden Betænkning skulde skride til Gennem-førelse af en Udgiftslovgivning, som for-øger Statsbudgetterne med en 30—40 Mill. Kr. — ja, sammenlagt vil det blive der-omkring. Vi har allerede set tilstrækkeligt til at vide, at det i hvert Fald ligger over de 20 Mill. Kr. — det har den højtærede Minister jo allerede stillet Forslag om.

For at en saadan Lovgivning skal kunne behandles i Alvor og eventuelt, hvis vi kan enes om Principperne, gennem-føres, maa der forelægges Forslag til Dæk-ning af de forøgede Udgifter, hvilende paa Principper, som ikke gaar helt og fuldt paa tværs af dem, der hyldes indenfor Opposi-tionen her paa Rigsdagen, som besidder Flertallet i det andet Ting.

Carlsen-Skiødt: Den højtærede Social-minister beklagede, at han ikke rigtig kunde forstaa mine Udtalelser. Nu ved jeg ikke, om dette hidrører fra en Fejl hos den højtærede Socialminister eller en Fejl hos mig. Jeg vil helst tro det sidste, idet jeg vil prøve at optage alt i den bedste Mening og gaa ud fra, at det er mig, der har udtalt mig mindre klart. Hvis den højtærede Socialminister var gaaet frem efter den samme Linie og havde optaget alt i den bedste Mening, havde han ogsaa kunnet finde ud af, hvad det Ord, jeg har brugt, „Overskridelse“, skulde betyde, og han havde da kunnet spare lidt af den Tid, han anvendte paa at forklare dette Ord.

Det er muligt, at jeg kunde have anvendt et bedre Ord, men i den Forbindelse, hvori det blev brugt, nemlig i den For-bindelse, at Udgifterne til Hjælpekasserne var steget fra 14 Mill. Kr. forrige Aar til 18 Mill. Kr. sidste Aar, synes jeg egentlig, det var klart, hvad jeg mente. Hvis man vil presse Ordet, kan man maaske ikke sige „Overskridelse“, saa maa man sige „de forøgede Udgifter“; men den Forbindelse, hvori jeg brugte det, og det, jeg i det føl-gende sagde om den Ting: at Hjælpekas-serne ikke kunde regne med, at det kon-servative Folkeparti vilde være med til at dække de stadig øgede Beløb, naar der ikke forud var givet en Bevilling dertil — og det er der jo ikke i dette Tilfælde — viser klart, hvad jeg mente.

Saa nævnte jeg, at Hjælpekasserne havde jo fri Raadighed, og derfor maatte de ogsaa have Ansvaret; det Beløb, de uddelte, maatte staa for deres egen Reg-ning, de kunde ikke regne med mere end de 750 000 Kr. i det højeste, som de vilde have faaet bevilget, hvis Loven var blevet gennemført i forrige Samling. Naar den højtærede Socialminister anfører, at Hjælpe-kassernes primære Ansvar er, at ingen maa dø af Sult, og deres sekundære Ansvar, at de administrerer forsvarligt, er jeg ganske enig med den højtærede Minister, og jeg vil haabe, at Hjælpekasserne altid administrerer ud fra dette, men det fore-kommer mig alligevel, at man maa lægge Ansvaret der, hvor det skal ligge, nemlig hos Hjælpekasserne og hos Kommunal-bestyrelserne, saa længe de Love, vi i Øjeblikket har, er gældende. Ud fra den Betragtning havde Hjælpekasserne kunnet regne med 750 000 Kr., og længere vil vi fra konservativ Side ikke kunne strække os i denne Sag.

Den højtærede Socialminister gaar me-